

תפ (תל אביב) 28376-02-24 - מדינת ישראל נ' סנדרה לם

ת"פ (תל-אביב-יפו) 28376-02-24 - מדינת ישראל נ' סנדרה לם-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 28376-02-24

מדינת ישראל

נגד

סנדרה לם

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו -יפו

[04.02.2026]

כבוד השופטת עדי יעקובוביץ

החלטה

1. לפני בקשת עדת ההגנה, הגב' ויקטוריה רוזן (להלן: "העדה"), לחייב את הנאשמת בתשלום הוצאותיה בגין התייצבותה לשיבת ההוכחות שהתקיימה ביום 7/12/25.
לדברי העדה, היא הוזמנה לשיבת ההוכחות על-ידי בא כח הנאשמת, על-מנת להעיד מטעמה במסגרת פרשת ההגנה. נוכח הזימון, התייצבה בבית המשפט בשעה 10:30 והמתנה עד לשעה 13:45, אז נאמר לה כי בית המשפט לא יספיק לשמוע את עדותה בשל התארכות עדות הנאשמת, והיא הוזמנה להעיד בישיבה הבאה, אשר נקבעה ליום 25/12/25. יומיים לפני הדיון, הודיע לה בא כח הנאשמת כי התיק הסתיים בהסדר וכי אין עוד צורך בהתייצבותה. כאשר ביקשה מבאת כח הנאשמת שישלם את הוצאותיה בגין התייצבותה לדיון (תשלום יום עבודה ודמי חנייה בסך 75 ₪), השיב לה באת כח הנאשמת כי "אין קשר לתשלום" וכי עליה לפנות לבית המשפט.
 2. בתגובתו לבקשה, טען באת כח הנאשמת כי העדה "לא מסרה עדות בפועל", על אף שהתייצבה לדיון, וכי עדותה נדחתה עקב אילוצי בית המשפט. עוד נטען, כי לא ברור הרם העדה עבדה באותו היום, לא צורף אישור על הפסד שכר בפועל וכי בחירתה לחנות בחניה פרטית בקרבת בית המשפט בסך 75 ₪ אינה צריכה להיות מושתתת על כתפי הנאשמת. לפיכך, ביקש בא כח הנאשמת לדחות את בקשת העדה.
 3. דין בקשת העדה להתקבל, אם כי באופן חלקי.
- תקנה 6 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 (להלן: "התקנות"), קובעת כדלקמן: "עד שהתייצב להעיד בבית המשפט, רשאי בית המשפט לצוות שישולמו לו דמי נסיעתו, הלוך וחזור, מן המקום בארץ שממנו הגיע עד למקום מושבו של בית המשפט, וגם שכר בטלה ודמי לינה כפי שייראה בעיני בית המשפט ושלא יעלו על השיעורים הנקובים בתקנה 10."
- עינינו הרואות, כי התנאי לפסיקת הוצאות עבור עד בהליך הפלילי הוא התייצבותו להעיד בבית המשפט, ולא שמיעת עדותו בפועל. מלשון התקנה עולה באופן מפורש כי אין התניה במתן העדות בפועל לצורך פסיקת הוצאות לעד. כאשר עסקין בהליך פלילי, ישנה חובה אזרחית להתייצב למתן עדות בפני בית המשפט, בהתאם להזמנה שהוצאה על-ידי בית המשפט, לבקשת הצד שביקש לזמן את העד.

4. תכלית תשלום שכר העדים והוצאותיהם איננה "פיצוי על הזמן שהוקדש לצורך סיוע לעשיית צד באמצעות מתן בבית המשפט", כטענת בא כח הנאשמת. התכלית היא השבת המצב לקדמותו והבטחת תשלום הוצאותיו של העד בעצם מילוי חובתו האזרחית והתייצבותו בבית המשפט. במובן זה, אין זה משנה אם העד העיד בפועל, אם לאו. השאלה היחידה אליה יש להידרש היא האם העד התייצב באולם בית המשפט בהתאם לזימון אותו קיבל. בהתאמה, אין רלוונטיות לשאלה מדוע העד לא העיד, על אף שהתייצב. על צד המזמין עד להעיד מטעמו לקחת בחשבון כי שמיעת עדותו עלולה להידחות או להתייתר, בין מטעמי בית המשפט, בשל התמשכות חקירתם של עדים אחרים, ובין מטעמים שמקורם בצדדים (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי י-ם) 21713-12-17 מדינת ישראל נ' עדי (18.12.19)).
5. בענייננו, אין חולק כי העדה התייצבה לשיבת ההוכחות שהתקיימה ביום 7/12/25. מתגובת הנאשמת עולה כי אין חולק כי הנאשמת התייצבה בשעה 10:30 ושהתה בבית המשפט עד לשעה 13:45 (קרי, במשך שלוש ורבע שעות). בנסיבות האמורות, על ההגנה לשאת בהוצאות העדה בהתאם לתקנות, ללא תלות בשמיעת עדותה בפועל. אשר לטענה כי עדותה התייתרה לחלוטין לאחר שהגיעו הצדדים להסדר ולטענה כי עדותה לא נשמעה בשל אילוצי בית המשפט, כאמור, על בעל דין המזמן עדים מטעמו לקחת בחשבון כי מטעמים דיוניים העד יצטרך להתייצב שוב בבית המשפט וכי הדבר יוביל להוצאות גדולות יותר עבורו. יתרה מכך, מפרוטוקול הדיון עולה כי העדה אכן התייצבה, ובשל התמשכות עדותה של הנאשמת, העדה ועדי הגנה נוספים שוחררו והוזמנו ליום 25/12/25 (פרוטוקול הדיון מיום 7/12/25, בעמ' 81, ש' 4-15). דא עקא, שבסוף ישיבת ההוכחות, ביקשה הנאשמת להודות בכתב האישום המתוקן והיא הורשעה במיוחס לה. נוכח הודאתה של הנאשמת והרשעתה, בוטלו ישיבות ההוכחות, תוך שנקבע כי ההגנה תודיע לעדים על ביטול הדיונים (החלטה מיום 7/12/25). מכאן, שעדותה של העדה לא נשמעה בפועל לבקשת הנאשמת.
6. אשר לגובה תשלום הוצאות, תקנב 6 לתקנות קובעת כי שכר הבטלה (לרבות הוצאות בגין הפסד שעות עבודה) ודמי הלינה לא יעלו על הסכומים הנקובים בתקנה 10 לתקנות, כאשר דמי הנסיעה מתווספים לסכום זה ואינם מוגבלים בסכום. לפי תקנה 10(א), שכר הבטלה המרבי להתייצבות של עד 4 שעות (כבענייננו) הינו ₪ 122. לעניין דמי הנסיעה, צודק בא כח הנאשמת כי אין לפסוק כל סכום של דמי נסיעה עבור העדה. סבורני כי ראוי לפסוק לעדה הוצאות נסיעה, הלוך וחזור, בהתאם לתעריף הנסיעה בתחבורה ציבורית מן המקום בארץ שממנו הגיע עד למקום מושבו של בית המשפט (כלשון תקנה 6 לתקנות), תוך התחשבות בזמן הנסיעה. בהנחה שהעדה יצאה מביתה בראשון לציון בבוקר הדיון (לא נטען אחרת), אין מקום לפסוק לעדה סכום העולה על ₪ 30 עבור דמי הנסיעה הלוך ושוב.
7. סוף דבר, הבקשה מתקבלת. הנאשמת תשא בהוצאותיה של העדה (הגב' ויקטוריה רוזן) בסך כולל של ₪ 152, בתוך 14 ימים מהיום. לא ישולמו ההוצאות במועד, יישא החוב ריבית והצמדה כדין. המזכירות תעביר החלטה זו לבא כח הנאשמת, לעדה וכן תודיע לה טלפונית. ניתנה היום, י"ז שבט תשפ"ו, 04 פברואר 2026, בהיעדר הצדדים.